

[Aksel Larsen.]

lagt mærke til, at væsentlige breve fik jeg først ved anden ombæring, og jeg naturligvis stikprøver. Jeg lod sende breve til mig, som rettidig sent på eftermiddagen blev lagt i postkassen i København og havde en afsender, som kunne formodes at interessere politiet, og de kom regelmæssig først med anden ombæring til mig. Da dette var gået for sig et stykke tid, klagede jeg til postvæsenet, og derefter holdt det op. Jeg tænker, at politiet er kommet på natarbejde med at dampe breve op og affotografere dem. Men man har altså en vis mulighed, når det drejer sig om den slags. I gamle dage, da teknikken ikke var så fremskreden, og man ikke havde oprettet den store og ret komplicerede lyttecentral i telefonhusets kælder, havde man også mulighed for at konstatere, om ens telefon blev aflyttet, nemlig når man havde en tilstrækkelig fin høreelse, men det er kun muligt nu i undtagelsestilfælde, fordi teknikken som sagt er skredet ganske betydeligt frem.

Altså, allerede gennem aflytningen er der begået en vis krænkelse af privatlivets fred, men dertil kommer, at almindelige mennesker taler meget løsere i telefonen, end de skriver i et brev, så at det for så vidt er rigtigt, hvad der er sagt — jeg tror, det var i „Politiken“ — at man ved telefonaflytning så at sige kommer til at stå afklædt overfor dem, der lytter. Det er dog ikke noget, der bekymrer mig så meget, selvom det også er noget, man skal tage i betragtning. Det, der bekymrer mig, er, at politi og anklagemyndighed blot på mistanke kan give sig til at etablere årelang aflytning af statsborgeres telefoner. Om de får noget ud af det eller ej, ved jeg ikke, men de kan altså komme til det, uden at der foreligger noget som helst, som overfor almindelige mennesker kunne begrunde en sådan aflytning. Hvorfor er der ikke i det mindste i lovforslaget fastsat en vis, skal vi sige tidvis kontrol med disse lytninger, så dommeren kan tage stilling til, om det er berettiget at fortsætte disse aflytninger? Har en byretsdommer i København engang for 10, 15, 20 år siden afsagt kendelse om, at den eller den persons eller det og det kontors telefoner kan aflyttes, så gælder denne kendelse i al evighed.

Men selvom man fik en ændring her, så at kendelsen til forskellig tid skulle optages til fornyet behandling, ville det ganske vist ikke give nogen sikkerhed. Den eneste sikkerhed ville være, om de pågældende havde nogen chance for at gøre deres mening gældende. Jeg mener, at hvis en telefonaflytning har fundet sted og er afsluttet, bør under alle omstændigheder den eller de pågældende have oplysning om, at aflytning har fundet sted, så at de kan anlægge sag, vel at mærke på den måde, at det skal være myndighederne, der skal forsvare sig. De pågældende skal kunne få deres sag prøvet for en domstol og få deres argumenter frem, så at myndighederne bliver nødt til at komme frem med overfor offentligheden, hvad der begrundet deres mistanke. Men samtidig skal det også være sådan, hvor der foregår aflytning, at den pågældende, når den er foregået over et vist tidsrum, bør have oplysning derom. Jeg står ikke her for at værne forbrydere. Der findes naturligvis tilfælde indenfor kriminalvæsenets område, hvor det er uundgåeligt, at politiet må aflytte telefoner, hvis det skal komme til bunds i en sag, men det er ikke noget, der kan vare i månedsvis og årevis. Det er andre aflytninger, jeg tænker på, og om dem må jeg have lov til at sige, at der er ingen her, der skal føle sig sikker, justitsministeren og statsministeren skal heller ikke føle sig sikker på, at deres telefoner ikke aflyttes. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Det er vi heller ikke!). Nej, men nu får vi altså på grund af den højtærede statsministers letsindige hang til afbrydelser fra sin plads bekræftet, at også statsministeren er af den opfattelse, at sådanne aflytninger, som jeg har talt om, forekommer. Måske må jeg benytte lejligheden til at henstille til udvalget at undersøge, om statsministerens telefon bliver aflyttet. (*Statsministeren* [Hans Hedtoft]: Og af hvem?). Og af hvem? Ja, jeg tvivler ikke om, at hvis amerikanerne gør det, gør de det i samarbejde med efterretningstjenesten. (*Ole Bjørn Kraft*: Hvis. . . .). Ja, det var det, statsministeren sigtede til, det var derfor, han kom med den bemærkning. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft behøver slet ikke at føle sig så overlegen, for det ærede medlem kan være aldeles sikker på, at han